

ρατώσει τὴν τελευταίαν φράσιν του, ὅτε ὁ χρωστήρ ἀποφασιστικῶς ἀνυψώθη καὶ μετ' ἀδρᾶν ὑδαρῆ ποσότητα ἀσβέστου ἐπέτηθη καὶ ἀπέσβεσε τὰς ἐπιγραφάς.

— Τί ἔκαμες μπάρμπα-Νικολό ! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Ἐρμόλαος.

— Τί ἔκαμα ; ἀπήντησεν ἀταράχως μετ' μειδιάμα σαρκαστικὸν ὁ πονηρὸς πρῶτην μπακάλης· νά, αὐτὸ ποῦ λές ἔκαμα. Ποιὸς μ' ἔβαλε τώρα νά τὰ σβύσω; ἐγὼ μόνος μου τὸ ἔκαμα; ὄχι, μ' ἔβαλε ἡ Φύσις, αὐτὴ ἡ ἀνωτέρα δύναμις, πῶς τὴν λές. Θὰ πῆ λοιπὸν ὅτι καιρὸς ἦτο νά σβυσθοῦν αἱ ἐπιγραφαί. Τὸν προορισμὸν τοὺς τὸν ἐξετέλεσαν· προορισμὸς τοὺς ἦτο νά μοῦ εἴπῃς τοῦ λόγου σου ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα· μοῦ τὰ εἶπες· τὸ λοιπὸν δὲν ἔχουν πλέον λόγον ὑπάρξεως.

Καὶ ὁ φιλόσοφος κύψας τὴν κεφαλὴν ἐδέησε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ παμπόνηρος γείτων του εἶχε πληρέστατα δίκαιον.

Ἄθῃνα· Σεπτέμβριος 1897.

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΑ ΜΠΑΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

— Καὶ θὰ πάρῃς λοιπὸν καὶ τὸν ἄνδρα σου εἰς τὸ ταξεῖδι ;

— Ἄ ! μπᾶ ! Ἐὰ ἔχω τόσα πολλὰ μπαούλα μαζί μου . . . Μοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ φασσαρία !